

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **S. Z.**

oskarżonego z art. 202 § 4a k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 listopada 2023 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 9 sierpnia 2023 r., sygn. akt VII Ka 568/23,

uchylający w części wyrok Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 873/22 i przekazujący sprawę w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

**2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
w przedmiocie skargi.**

UZASADNIENIE

S. Z. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 30 marca 2021 r. w C. jako osoba o nicku [...], posługując się klientem sieci p2p o nazwie [...], korzystając z adresu IP: [...], rozpowszechniał w sieci Internet innym użytkownikom pliki video zawierające treści pornograficzne z udziałem małoletnich, tj. o czyn z art. 202 § 3 k.k.;

II. w okresie od nieustalonego dnia miesiąca i roku do dnia 23 listopada 2021 r., w C., na dysku twardym SATA marki M. o pojemności 250GB i numerze seryjnym [...],

posiadał 10 plików graficznych, zawierających treści pornograficzne z udziałem małoletnich, tj. o czyn z art. 202 § 4a k.k.

Sąd Rejonowy w Chorzowie, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 873/22, uniewinnił S. Z. od popełnienia obydwu zarzuconych mu czynów.

Sąd Okręgowy w Katowicach, po rozpoznaniu apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2023 r., sygn. akt VII Ka 568/23, uchylił zaskarżony wyrok w zakresie czynu z art. 202 § 4a k.k. i w tej części sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chorzowie, utrzymując w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca oskarżonego wniosła skargę na wyrok Sądu odwoławczego, zaskarżając go w zakresie zawartego w pkt. 1 rozstrzygnięcia kasatoryjnego, dotyczącego czynu z art. 202 § 4a k.k. i zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, a to art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie odnoszący się do posiadania przez oskarżonego S. Z. pornografii dziecięcej jest pełny i kompletny i pozwala na uznanie, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanego mu przestępstwa z art. 202 § 4a k.k., tj. posiadania w dniu 23 listopada 2021 r. 10 plików graficznych zawierających treści pornograficzne z udziałem małoletnich, podczas gdy mając na względzie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, w myśl art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości, powinny przemawiać za uniewinnieniem oskarżonego także odnośnie tego czynu.

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie 1 i uniewinnienie S. Z. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 202 § 4a k.k.

W pisemnej odpowiedzi na skargę prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie, a jej treść wskazuje na sprzeczne z wolą ustawodawcy zinterpretowanie przez obrońcę roli tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Skarżąca domaga się bowiem merytorycznego rozpoznania sprawy na skutek niniejszej skargi – o czym świadczy zarówno treść zarzutu, jak i końcowego wniosku, mimo że zakres kontroli w postępowaniu skargowym ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje

podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., I KS 9/20). Sąd Najwyższy abstrahuje przy tym od zasadności wydania orzeczenia kasatoryjnego w oparciu o wskazaną w ustawie przesłankę i nie ocenia prawidłowości rozpoznania zarzutów apelacyjnych przez Sąd II instancji. Nie jest bowiem władny, na podstawie przepisu art. 539a § 1 k.p.k., do oceny materiału dowodowego przedstawionego w sprawie - rozpoznanie sprawy w tym zakresie należy do sądów powszechnych. Interwencja Sądu Najwyższego w ten zakres orzekania stanowiłaby naruszenie ich kompetencji do rozpoznania sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2021 r., V KS 3/21).

Instytucja skargi na wyrok sądu odwoławczego została wprowadzona w celu ograniczenia liczby wyroków kasatoryjnych do tych sytuacji, w których przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi *meriti* jest niezbędne dla realizacji celów postępowania karnego, nie służy zaś merytorycznej kontroli wyroku Sądu odwoławczego. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k., sąd ten może uchylić orzeczenie i przekazać je sądowi I instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k. Nie sposób zatem uwzględnić skargi wniesionej w trybie art. 539a § 1 k.p.k., jeżeli skarżący nie wykaże, że uchylenie wyroku było niedopuszczalne w świetle treści art. 437 § 2 k.p.k.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Katowicach w zakresie drugiego z zarzuconych oskarżonemu czynów, kwalifikowanego z art. 202 § 4a k.k., motywowane było przekonaniem tego Sądu o konieczności skazania S. Z. za ten czyn. Sąd *ad quem* nie mógł sam wydać orzeczenia skazującego, gdyż stała temu na przeszkodzie reguła *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. Podstawa ta mieści się w katalogu przesłanek uchylenia wyroku przez sąd odwoławczy, wymienionych w art. 437 § 2 k.p.k., a więc wydanie wyroku kasatoryjnego w niniejszej sprawie w analizowanym zakresie było dopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w postanowieniu, przy czym o kosztach sądowych postępowania w przedmiocie skargi na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

A.K-G

[aɪ]